

Zdelo se jima je, da je ugreznjena v okrepčalno spanje, da sanjari o nečim nadzemeljskim. Na ustnicah se ji je kazal lahen smeh. Vendar radi predolgega spanja je le jelo biti otroka strah. In ko se je jel oglašati glad, je prijel Jožek mater za mirno roko. „O!“ je zaklical, „mati so mrzli! Evica, položi semkaj roko!“

Sestrica ga uboga bojzljivo in z nekim strahom, toda kmalu se umakne, dotaknivši se komaj nekoliko kakor led mrzlih materinih prstov.

„V peči ugaša ogenj,“ reče Eva, „mater zebe! Nimamo pa ni premoga, niti drv. Samo nekaj še imamo, kar bi nam dalo toploto!“

„A kaj je to?“ vpraša Jožek.

„Tvojega lesenega konjiča,“ reče sestra.

Fantu se je prikazalo na licu osupljenje.

„Mojega konjiča, mojega sivca naj sežgem?“ reče, in le malo je manjkalo, da se ni razjokal.

„Da, mati ne bi zmrznili!“ doda sestra.

Po teh besedah pograbi Jožek lesenega sivca, ga poljubi in sune v ugašajočo žerjavico v železni peči.

Ko plamen objame konjiča, se približa Jožek k materini postelji, prime mater za roko ter zakliče z oveseljenim licem:

„Mati, sedaj vam bo pa takoj topleje. Moj konjiček je že v peči!“

Vendar nobena reč na svetu ni moglo več ogreti mrtve matere. —c.

SAM NA SVETU.

Oj zvonovi, ko zvonili
meni bodete v slovo,
bo li komu v tihem žalju
orosilo se oko?

Nimam brata, ne sestrice,
zlate mame nimam več,
sam po širnem svetu tavam
za odišlimi ihteč ...

Kot samotna cvetka v plani,
tiho plakam dan za dnem,
sprejmejo me z mrzlim srcem,
kamor pridem, kamor grem ...

Če predolgo kje prebivam,
pot mi kažejo naprej —
in naprej grem nem in mrzel
po dolini solzni tej.

Oj, zvonovi, ko zvonili
meni bodete v slovo,
pač nobeno orošeno
za menoj ne bo oko. —

Zvonimir.

